

Sygn. akt V KS 25/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **M.N.**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 lipca 2019 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt XVII Ka [...]

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt II K [...]

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 kpk

1. oddała skargę,

**2. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
skarbowego.**

UZASADNIENIE

M.N. został oskarżony o to, że w czasie bliżej nieokreślonym, ale przed dniem 12.10.2016 r. w lokalu Punkt Przyjmowania Zakładów Bukmacherskich „M.” w G. przy ulicy S., urządzał gry na automatach do gier o nazwach: „Hot Fun” nr [...] i „Hot Fun II” nr [...] wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 471 z późn. zm.) w szczególności naruszając

art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 października 2018 r., oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od tego wyroku apelacje wnieśli prokurator i Naczelnik [...] Urzędu Celno - Skarbowego w P., zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator w swym środku odwoławczym podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że oskarżony „nie dopuścił się znamion czynu zabronionego określonego w art. 107 § 1 k.k.s.”, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Natomiast Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w P. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego ocenę, a który wynika z błędnej oceny dowodów, polegający na bezzasadnym uznaniu, że w przedmiotowej sprawie występuje brak znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., tj. strony podmiotowej obejmującej umyślność oskarżonego, podczas gdy kompleksowa, prawidłowa ocena całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Skargę od tegoż wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości. Zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 437 § 2 w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., polegającą na przedwczesnym uchyleniu przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu pierwszej instancji z powołaniem się na regułę *ne peius* z art. 454 k.p.k., przy jednoczesnym nieusunięciu przez Sąd odwoławczy uchybień postępowania dowodowego, co czyni przedwczesnym założenie o konieczności

zmiany wyroku uniewinniającego na skazującego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna. Nie doszło bowiem do podnoszonego w jej zarzucie naruszenia prawa.

Otóż, skarżący zarzuca przedwczesne uchylenie przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu Rejonowego z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji. Zdaniem autora skargi Sąd Okręgowy powinien wpierv usunąć stwierdzone uchybienia, w szczególności poprzez uzupełnienie postępowania dowodowego, dokonanie prawidłowej oceny dowodów czy poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych. Obrońca nie precyzuje jednak, w jaki konkretnie sposób Sąd odwoławczy miałby usunąć stwierdzone uchybienia. Już ta okoliczność rzutować musi na negatywną ocenę zasadności wniesionej przez niego skargi.

Zapoznanie się przy tym z pisemnymi wywodami Sądu Okręgowego dowodzi, że Sąd ten nie widział już potrzeby dokonywania uzupełnień w zakresie materiału dowodowego. Co więcej, Sąd odwoławczy podzielił argumentację obydwu apelacji, koncentrującą się na podważeniu prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu *meriti*, a wskazującą na umyślne popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa. Sąd Okręgowy wyraźnie wywiódł, że naprowadzone przez apelujących argumenty, w tym nagłośnienie w mediach informacji o zatrzymaniach nielegalnych urządzeń do gier, a także o prowadzonych na terenie całego kraju postępowaniach karnych skarbowych w zakresie gier hazardowych oraz wreszcie okoliczności pierwszego zabezpieczenia w niniejszej sprawie automatów do gier w dniu 12 września 2016 r., pozwalają na stwierdzenie, iż oskarżony posiadał świadomość nielegalnego urządzania gier, a mimo to godził się na kontynuowanie takiej działalności i w tym celu udostępniał pomieszczenie oraz infrastrukturę. Odwołując się m.in. do umowy zawartej między oskarżonym a spółką „O.” sp. z o.o. oraz okoliczności owego pierwszego zabezpieczenia automatów do gier w dniu 12 września 2016 r., Sąd odwoławczy podzielił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie określenia znamion czynu

zabronionego, podkreślając, że oskarżony musiał co najmniej przypuszczać, iż gry urządzone w jego lokalu na automatach wstawionych przez spółkę „O.” sp. z o.o. są nielegalne. W konsekwencji, zdaniem tegoż Sądu, zachodziły przesłanki do stwierdzenia umyślności działania oskarżonego.

Tym samym, Sąd Okręgowy w klarowny sposób zaprezentował swoje stanowisko, nie ograniczając się, jak podnosi autor skargi, jedynie do stwierdzenia uchybienia w procedowaniu Sądu *meriti*, ale wyraźnie wskazując powody odmiennej od Sądu Rejonowego oceny materiału dowodowego sprawy. W konsekwencji, nie może również przekonywać podawany w uzasadnieniu skargi argument, że Sąd Okręgowy nie zbadał kwestii pozostawania oskarżonego w błędzie co do okoliczności stanowiących znamiona zarzucanego mu czynu oraz nie przeprowadził w tym zakresie żadnych dowodów, ograniczając się jedynie do lakonicznego odniesienia się do kwestii świadomości oskarżonego w uzasadnieniu wyroku. Przytoczone wcześniej rozważania Sądu Okręgowego ewidentnie przeczą tym twierdzeniom skargi.

Obrońca podnosi też w uzasadnieniu skargi, że Sąd odwoławczy nie wskazał, iż niezbędne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości. Tyle tylko, że jak wynika z zaprezentowanych wcześniej wywodów Sądu odwoławczego, dzielącej argumentację obydwu apelacji w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, podstawą uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji był brak możliwości wydania orzeczenia reformatoryjnego (art. 454 § 1 k.p.k.), a nie konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości w rozumieniu art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.

Wszystkie wcześniejsze uwagi wskazują, że nie potwierdził się zarzut skargi o przedwczesnym jakoby uchyleniu przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu Rejonowego. Z tego też powodu niniejsza skarga została oddalona.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.